

op. Dat helpt wel eens. Maar neen, kwart over elf, nog niemand. 't Was toch een schande. . . . De schel ging. Nu niet zelf opendoen. Niet te happig zijn. Maar Does dreef al, grommend en keffend, om naar de deur te gaan, en toen hij de kinderstem hoorde, was hij in de gang voor hij het wist.

„Dag jongen, dag vent!”

„Dag vader. Dag Does.”

Want Does was er bij, en gooide het kind haast om.

Wat was het toch nog een klein kereltje, dat vijfjarig Dikkie in zijn eigenwijs jekkerachtig jasje met koperen knopen. De vader ergerde zich, toen het jasje uit was, over het erg korte broekje en de korte kousen; het was al October en er waren al gure dagen. Maar hij had afstand gedaan van het recht, daarover mee te spreken — en had hij het vroeger wel altijd doen gelden? Die matrozenmuts, met Pacifique erop, stond aardig. Gek, hij lette nu meer op die dingen dan vroeger. Het kind had een parapluie bij zich, die het gewichtig in den standaard zette. „Het gaat misschien wel regenen,” legde hij uit.

De kleine jongen had een frissche kleur, hij was een toonbeeld van gezondheid, en stapte vief aan de hand mee naar de kamer, waar een trommel met speciaal uitgezochte kinderkaakjes, figuurtjes, klaar stond. Er was order gegeven, zoodra het kind er was, voor Johan zelf koffie, voor Dikkie cacao te brengen.

„Ik blijf geen chocola,” zei Dikkie, even opkijkend van het stoeien met Does.

Johan haatte het woord, en hield niet van de afwijzing. „Chocola is heel gezond voor kinderen,” zei hij.

„Waarom?” vroeg Dikkie.

„Omdat chocola voedzaam is.”

„Ik blijf óók koffie.”

„Nee, Dik, koffie is voor groote menschen. Kinderen worden er geel van.”

„Waarom wor je daar geel van?”

Als hij nog rechten had gehad, zou hij het kind dat eeuwige vragen hebben afgeleerd. Wat moest je hier nu weer op antwoorden?

„Thuis krijg je ook geen koffie, is het niet?”

„Maar thuis krijg ik ook geen chocola.”

Och wat kwam het er eigenlijk ook op aan? Hij kon het kind toch niet dwingen, en zich onbemind maken. Het bezoek moest een pleziertje blijven. Hij liet wat warme melk brengen en deed er een scheutje koffie in.

„Daar, koffie dan maar. Voor een keer kan het geen kwaad. Omdat je nu op visite bent.” Het woord deed hem zelf pijn, nog meer omdat het zoo zonder commentaar werd geaccepteerd. Het kind was bij zijn vader op visite. . . . Maar hoe kwam de jongen zoo dwingerig? De moeder was toch waarlijk niet zoo van toegeven. Integendeel het was altijd verbieden en nogeens verbieden, tot je er kregel van werd.